

Noc pro chrliče

Filip Kalčák

FRAGMENT

Noc pro chrliče

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Filip Kalčák

Noc pro chrliče – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Noc pro chrliče

Filip Kalčák

FRAGMENT

*Pět se změnilo číslo jiné, neb tak pravidla zní,
zpívá s maskou královna a my zpíváme s ní.*

Věnováno Tě nejlepší ženě na světě.

A decorative flourish consisting of two symmetrical, flowing lines that curve upwards and then downwards, framing the text. The lines are black and have a smooth, elegant appearance.

AKT I

Prolog

Vina a popel

I

„Tři noci v sudu,“ odsekla Šestka, když se dobelhala ke stolku s figurami. Zamžourala a rozhlédla se po temném sále. Byla krásná jako pokušení. Měla dlouhé tmavé kudrnaté vlasy s jedním bílým pramínkem, který si s oblibou omotávala kolem prstu. Do půlky čela jí splýval černý tylový závoj. Musela být velmi mladá, snad devatenáctiletá, jenže ten přísný výraz k ní neseděl. Stejně jako vyhaslé oči. Svírala hůl se skleněnou hrací kostkou na špici. Šestka připomínala kazový drahokam, protože každý, kdo se s ní potkal, vždycky dřív nebo později zjistil, že je na ní něco špatně.

„Partie právě pokročila do útočné fáze,“ ozval se Klíčník, zatímco marně odháněl kožovitého jeskynního mola. Vlasy měl schované pod kloboukem s bronzovou tkanicí, staré tělo shrbené jako vrnící kočka. A pod pláštěm kabátec s emblémem zložené věže. „Lehkovážnost zahнала soupeře do těžké situace a je otázkou času, kdy jeho *dáma* podlehne a opustí tmavé pole... Kdy jeho *král* opustí tmavé pole.“ Klíčník posunul svícen blíže k šachovnici a pak se zarazil. „Zkrátka očekávám několik posledních tahů.“

„Pochopitelně,“ zívla. „Kdo asi vyhrává?“

„Samozřejmě já,“ ujistil ji Klíčník a promnul v ruce padlého pěšáka. „Pochybuješ o mé vytříbené taktice, drahá?“

„Pochyby a domněnky jsou ztráta času, mě zajímají jenom skutečnosti. Strohý a syrový. Jako třeba, že zároveň prohráváš.“

„To nedovolím... jak se tak dívám, vypadá to spíš na patovou situaci. Hrát šachy sám se sebou je neuvěřitelná výzva.“

„Výzva, která postrádá moment překvapení.“

„Jak je mazaný,“ obdivoval Klíčník svůj vlastní tah. „Možná postrádá, ale mně to vyhovuje.“ Přesunul figurku na výhodnější pozici a otočil hru. Náhle vstal, popadl svícen a přiblížil se na pár kroků k Šestce. „Zajímavé, podívám se ti.“

Šestka vykřikla a couvla zpátky. Ruce měla rudé, jak ji světlo ze svícnu popálilo. „Bezmozku!“ zavyla.

„Tak nedostupná, a přece tak křehká,“ řehtal se Klíčník. „Jako světloplachá jsi tak zábavná.“

„Nejsem zábavná a ty jsi pubertální kreatura. Zmiz!“

Stařík se ještě řehnil, když zmizel v podivné místnosti.

V Podzemí nastala nafialovělá tma. Plazila se po kamenné podlaze obrovského sálu jako úlisný rádce ke svému pánu. Lemovala valené klenby i masivní zdi s malbami na hraně umění a náhodné změti čar a barevných skvrn. Obtáčela mohutné podpěrné sloupy,

šplhala, dřela o strop a pak zase padala po schodech do nespočtu pater ohromného komplexu. Pronikala do zamčených místností, kobek, sklepů. Dotýkala se všeho a všechno se dotýkalo jí. Zkrátka v sobě skrývala všechny definice slova *tma* a ke všem zažitým představám přidávala svoji jedinečnost. Vyřečnost němých a charisma mrtvých králů.

Jak to tam asi vypadá? uvažovala Šestka o síni, kam měla zakázaný vstup. A i kdyby neměla, stejně nevěděla, jak se do skladu dostat. *Dědek zatracenej, proč tam nikdy nemůžu jít já? Ono je to určitě hrozně těžký, zamumlat heslo a čekat, co se stane. Jestli se dveře otevrou. Jestli budu moct konečně zabít toho divadelního vejtabu. Pak bych odtamtud vzala lahev šerosvitu a byla zase v pohodě. Šerosvit. Jak já ho potřebuju! Ale to by bylo moc jednoduchý, že jo. Jasně, já jsem tady přes všechnu dřinu, Dveřník nás chrání a Klíčník si hraje svoje pitomý sáchy. Černý voči, tomu to trvá...*

Čas polkl několik okamžiků a Klíčník se vynořil ze dveří. Usedl ke stolu a ztěžka oddychoval. „Přinesl jsem nějaké pochodně,“ zasmál se. „Taky pryskyřici. Trochu sušeného masa, nějaký sýr... nebo spíš imitaci sýra. Vážně, jedla jsi to? Bláto je chutnější. Nějaké víno...“ Pohlédl na etikety zaprášených lahví. „Baštýr z loňské sklizně. Suchý rok – bezpochyby patok. A pak tu máme bílé z Šaškových Marek, což celkem sedí, protože to víno je akorát tak pro legraci. Děs střídá hrůzu. Nechápu, čím nás to zásobují. Chci vrchol extáze a rozkoše, ale zažívám vrchol dekadentní gastronomie. Jsme tu tři, máme jídla pro celou legii, ale to poslední, co bych s ním chtěl dělat, je jíst ho. Ještě kdyby –“

„K věci,“ řekla mechanicky Šestka.

„Už jsem se k tomu blížil! Tedy dobře, *tři noci v sudu* je správné heslo. Místnost je na patře, severní křídlo, čtyři sta kroků, možná míň. Já se mezitím chystám provést dvojitou rošádu, která na-prosto –“

„Moc mluvíš,“ utnula dívka starce. „Slova jsou mocný a ty jejich sílu rozmělnuješ. Moje prokletí je, že musím poslouchat, jak tě svět nechává mluvit. Až příliš dlouho.“

II

Šestka spíchlala tmou a holí úmyslně drhla o zem, což vytvářelo nepříjemný skřípavý zvuk. Po chvíli ho ale přebil kovový rachot, který se ozýval zpoza rohu dalšího podzemního rozcestí. Původcem lomu byl Dveřník – třetí a poslední strážce Podzemě. V plátové zbroji právě čistil dlažbu od podzemních hub a pokaždé, když se shýbl k zemi, přidal další part ke svému falešnému koncertu.

Dveřník byl bezduchý hromotluk s dvoubřitou sekerou, který měl bránit komplex před narušiteli. Většinu času ale spíš pobíhal po schodech a stěžoval si, že v barevné tmě vidí siluety přízraků. „Zmije kulatý. Rostou jako po dešti,“ lamentoval vkleče a pročísl sekerou klobouk další houby.

Šestka si už nedokázala vzpomenout, co způsobilo Dveřníkům duševní rozklad. Jen věděla, že vždycky takový nebyl. Tušila, že to všechno začalo ve chvíli, kdy všichni společně vkročili do Podzemě a začali poznávat tajemství, která nikdo nikdy poznat neměl. Možná to všechno změnil právě ten den, kdy sama Šestka dostala za úkol rozbít první skleněnou kostku a ukončit tím život naprosto cizího člověka.

Teď se šikovně prosmýkla kolem Dveřníka, aby ji neporanilo světlo pochodně, a pokračovala dál chodbou kolem stovek zamčených místností. Kolem místností, ze kterých se nesl ševlivý zvuk. Byla připravená to udělat znovu. Rozbít další skleněnou kostku. Dřív jí to přišlo moc emotivní a těžké, ale teď? Ne.

Byla to rutina, práce, pro kterou měla každým dnem větší a větší motivaci.

Konečně! zajásala Šestka v duchu.

Jedny dveře byly otevřené.

Uprostřed sálu stála obrovská skleněná kostka se zaoblenými hranami. Ze stropu do ní trubicí padal proud fialových zrnek. Částice světélkovaly ve tmě.

Šestka vstoupila. Třásla se. Ne proto, že by se bála. Nebyla nervózní, ale natěšená. Věděla, že to znovu dokázala a brzy dostane svoji odměnu. Šerosvit pro ni už dávno nebyl jen pouhou šancí na rozptýlení, kvůli které by jí lidé tam nahoře urvali ruce. Byla to potřeba. Závislost, pro kterou zabíjela.

Třikrát obešla okázalou konstrukci a přitom s odstupem zhasínala okolní svícny. Ticho. „Vina a popel,“ zašeptala, pevně stiskla hůl a vši silou jí udeřila. Ozval se děsivý praskot. Spodek kostky rychle zachvátily pavučiny prasklin. *Prásk.* Další rána. Hůl se zlomila vedví. Nakřáplé místo nevydrželo tlak. Část kostky se roztránila a střepy se rozlétly do všech stran. Šestka utíkala pryč. Za ní se valila vlna fialových zrnek, která brzy zaplavila celý sál. Jakmile dívka vyběhla ven, masivní dveře se zavřely.

Prohlédla si poraněnou nohu. Krev. Zase bude pár dní kulhat.

III

Šestka došla z labyrintu chodeb zpátky do středu Podzemě, ale Klíčnick už byl pryč. Vždycky ji nechával samotnou, když se vracela pro odměnu. Nedělal to ani tak z empatie jako spíš z pudu sebezáchovy. To její řádění si klidně nechával ujít a raději si se svou slibně rozehranou partií zalezl do skladu.

Kořist už na dívku čekala na stole, kde ještě před chvílí leželi zmrzačení pěšci a střelci. Zlato. Hodně zlata. Čtvery šaty s odvážným stříhem. Mísy vybraného jídla. A jedna lahvička.

Šestka pohybem notorického pijana okamžitě sáhla po šerosvitu a chtěla lahev otevřít, jenže korková zátka nešla vytáhnout. Ten obyčejný problém dívku natolik rozpálil, že hrdlem lahve praštila o kamennou zeď. Další střepy. Najednou jí v ruce zbyla sklenice s ostrými okraji, ale taková malichernost už Šestce nemohla zabránit v tom, aby se napila. Na rozdrásaných rtech cítila úlomky skla. Ale taky cítila tmavěmodrou kapalinu nasládlé chuti, která jí tančila na jazyku. Šerosvit se vpíjel do Šestčina těla a ona s každým dalším lokem cítila slastné mrazení. Kdejaký felčar tam nahoře by dívce nejspíš řekl, že složení tekutiny z jejích vnitřností nadělá do pár let krupicovou kaši. Vtip byl v tom, že o existenci tohoto nápoje vědělo jen pár lidí na světě. A Šestka stejně nikdy na rady nedávala.

Šerosvit začínal působit. Chlad v jejím těle střídalo horko, blaho se ale ve stejný okamžik měnilo na bolest. Přeměna byla téměř u konce. Šestka se v naučeném rytmu začala přibližovat k planoucí louči na konci chodby. Ještě blíž. Ještě kousek, tam na místo, kde by se dnešní ráno hroutila v agonii k zemi. Tak blízko, až vzala světlo z držáku a koketně nad ním přejížděla rukou. Bylo hotovo. Její přeměna ze světloplaché na temnoplachou byla u konce. Zase si bude moci užívat dva týdny vášní těch druhých. Smála se. Celé Šerostraní jí leželo u nohou jako odkopnutý milenec. Alespoň si to myslela.

„Každý, kdo zraní, zabije nebo bez povolení odchytí jakékoli zvíře v královské oboře, bude čelit trestu propadnutí hrdlem.“

– vyhláška krále Kanovníka, vládce Vlajkořady, z roku 461

Kapitola první

Rozpadlá aliance

I

„Je tady tma,“ špitl herec v roli sluhy s potrhanou košilí a usedl.

„Nevšední postřeh, jsme totiž v sudu,“ sdělil ospalý baronetův hlas. Obří sud byl rozříznutý napůl, aby do něj diváci mohli vidět.

„Poddaní vedou řeči. Že prý baronet zavřený v sudu ztrácí autoritu,“ informoval služebník.

„Ať si pomlouvají, běžte taky. Stejně si potřebuji s dámou důvěrně promluvit.“

„Odpusťte, nevěděl jsem, že zde nejste sám.“

„Neomlouvejte se. Je přece tma,“ hlesla dáma. „Lidé se běžně zavírají do sudů...“

„Snad kdyby byl plný medoviny,“ pronesl slouha.

„Už ale opravdu vypadněte!“ rozlítil se baronet a mrštil imaginární kámen.

„Urozený pane, sotva jsem přišel.“

„Vidíte, i tak už vás mám po krk. Běžte se radši podívat ven, kolik se urodilo jablek.“

„Teď v zimě?“

„Tak si vemte kabát!“

II

Divadlo skončilo. Potlesk byl vlažný až žádný. Ne snad proto, že by hra nebyla dobrá, ale obecnost nebylo příliš vnímavé. Herci zmizeli do zákulisí a krčma U Křížovatky se vrátila do obvyklého režimu. Třípatrový hostinec uprostřed lesa znovu naplnily melodie min-strelů a trubadúrů, které dovnitř lákaly zbloudilé pocestné a všechny, kdo ještě zůstali venku. Slunce přepadlo přes okraj světa a soumrak přitáhl chladný vítr. Ti, kdo přišli, už neodejdou. Přechytračí hrůzy tmy spánkem a zítra půjdou dál. U Křížovatky je denně plno.

Taverna pro temnoplaché stála v hvozdu tam, kde se sbíhaly cesty spojující jižní města Sedmihřbska, největšího panství království Vlajkořady. Husté jehličnaté lesy plné vrískáčů a řádivců jen občas přerušily mokřady nebo ruiny stavení. Luxusní podnik si za své služby neúčtoval právě mnišské almužny, návštěvníci však cinkali zlatem a jejich choutky byly věčné.

Na dřevěné stoly se nosila jídla všech druhů, vůní a stupňů čerstvosti. Kančí, jelení, houbový salát, baštyrské knedlíky s medovou omáčkou, skořicový koláč, zeleninová polévka i zbytky z oběda

uvedené v široké nabídce podniku pod exotickými názvy. Pilo se pivo, víno veškerých ročníků a odstínů a nejtřejší pijani spalovali krk doupědolskou pálenkou. Kdo dojedl, zpíval a tančil nebo vyprávěl či poslouchal příběhy končícího dne. Než se úplně setmělo, nezbylo žádné místo k sezení. V krbech se rozhořely ohně a narazily se další sudy.

Košťtí handlířtí ve stájích mlsně okukovali plnokrevníky šlechtických hostů a přeli se o jejich hodnotě. Jeden agresivní dráteník spustil šarvátku, když sprostě nadával na rychlost obsluhy, takže byl násilím odveden do pokojů i s dvěma magietiky, kteří si kouzly první kategorie vylepřovali chuť donesené večere.

„Jsou to kritici bez špetky uměleckého citu. Potřebovali nakrmit svoji pózu, nic víc,“ utěřoval Kouzliván přítele, zatímco se vlašnými gesty dožadoval obsluhy.

„No jasně!“ reagoval Velihra hlasem dobře slyšitelným i v bouři ostatních diskuzí. „Mistrov věnuje život nejlepší hře, jaká kdy počtíla divadelní prkna, a dokonce mi dovolí, abych si v ní zahrál. Jenže diváci se ani nesmějou, ani nepláčou, a pro hříchy světa, oni nás ani neposlouchaj! Hráť v týhle společnosti byl teda šerednej přehmat. Mistrov teď vypadá jako idiot. Hned potom, co nás vyhnali z jeviště, se zamknul v pokoji a hádám, že už ho dneska neuvídíme. Je mi ho líto... je mi líto sebe. A je mi líto všech těch tupců kolem!“

Kouzliván nereagoval; slovy ostatně plýťval jen tehdy, když mluvil sám o sobě. Vyndal malé zrcátko a zkontroloval bílý nátěr na obličejtí, který z dálky vypadal jako ledová maska. Barvívem pak pečlivými tahy domaloval šedivějící místa pod safírovými očima.

Nájemní magietici malováním obličejtí každého upozorňovali, že vládnu dechberoucí mocí. Cena za magietické úkony byla ale mnohdy až příliš vysoká – potíže se spánkem, opotřebavání těla a krátká existence.

Kouzlivánovi bylo dvacet šest let, vypadal ale o dekádu starší. Prožíval pověstný rok života, kdy odeznívá nevyzrállost a člověk je na vrcholu sil, atraktivity a možností. Jenže místo toho, aby se usadil a využil svého nadání a bohatství, už hezkou řádku dní se svým přítelem Velihrou, který byl založením harmonik, jen přespával po putykách. Zatímco se z jeho druha stával věhlasný bard a herec, Kouzliván byl vždy ten zamyšlený elegán v karmínovém plášti, který seděl v koutě, decentně tleskal, ale myšlenkami bloudil po dalekém východě. Tam totiž Kouzliván mířil – na východ – hledat svého ztraceného otce, od jehož úprku z ostrova Šeros uplynulo *pět let*.

Kouzliván by se jen těžko dopočítával čísla, které by mu prozradilo, kolikrát už si v duchu vynadal za to, že na tátu skoro zapomněl. Život na cestách plynul tak rychle a na zastavení nebyl čas. Vždycky tu bylo něco důležitějšího, čím se zabývat, něco lákavějšího, čím zaměstnat mysl. Teď ale magietik cítil, že mu život přichystal ještě jednu šanci. Šanci vydat se na cestu, na kterou se měl přes všechny těžkosti dost možná vypravit už dávno.

Minstrel¹ Velihra byl povahou traskavější než Kouzliván. Byl ostatně mladší, na světě sečetl osmnáct let. Svůj talent prodával po hospodách, ulicích i hřbitovech. Ani ho nezarázelo, že se stal uměleckým kočovníkem bez cíle, který dokázal za jediný den rozházet všechny vydělané mince. Problém byl v tom, že Velihra si od svého nejlepšího přítele Kouzlivána, kterého v mnoha ohledech vnímal i jako mentora, nikdy nenechal poradit ve dvou věcech – v módě a penězích. Velihra měl krátké rozčepýřené vlasy i vousy, na hlavě cylindrový klobouk, z kterého čouhaly pentle a struny, a na nohách boty ve tvaru plachetnice šité na objednávku.

¹ Minstrelové často rozbíjeli představy o klasických bardech, tedy potulných umělcích. Na rozdíl od trubadúrů byli zemitější a spíše než na milostné verše se soustředili na dobrodružné příběhy, fantaskní jazyk a hru na loutnu.

Mládí bard prožil v přímořském městě v Baštýrsku. Ruch přístavu, horizont, který pohltil další koráb, troufalé vlny a bouře, otec, který se snažil v barvinně vytvořit neznámou barvu, křik jeho matky, když zase přes noc nebyl doma, čtyři sestry provdané do čtyř světových stran, písně, příběhy, střety s konkurencí a zase příběhy. A taky všechno mezi tím, co se dělo, když ve třinácti letech utekl z domu. Tak se zrodil Velihra. On a svět, který poznal, vytesaný do jeho písní. Do doby, než zabije v královské oboře panského jelena zbývalo *šest dní*.

III

Konečně si jejich stolu v rohu někdo všiml. Přišla k nim mladá, sotva sedmnáctiletá dívka ve vínových šatech s hlubokým dekoltem.

„Tak co to bude, pánové?“ řekla s naučeným úsměvem.

„Co to bude?“ vyštěkl Velihra. „My bychom, slečno, prosili jednu propečenou upřímnou omluvu za to, že tu tvrdíme dobrou půlku věčnosti. Když jsme přišli, slunce zapadalo, a teď už je skoro úplná tma, zvedá se vítr a obloha zatahuje.“

„Ano, nejspíš sprchne,“ prohlásila dívka. „Jestli je to všechno, mám na práci lepší věci. Nic vám nebrání si jít objednat k baru.“

„Pomalů,omalů,“ vložil se do věci Kouzliván a odložil rozečtenou knihu. „On to tak nemyslel. Zase tolik jsme nespáchali. Mě na vašem jídelním lístku zaujala srncí roláda s bylinkovou nádivkou na kmínu a jalovci.“

„Mě ani tak nezajímá, co vás zaujalo, ale spíš, co si dáte. Takže srncí roláda?“

Kouzliván přikývl.

„A vy?“ pohlédla na Velihru.
„Co je nejdražší?“
„Králov pikant za tři kradmy.“
„To je hodně peněz. Máte tresku?“
„Pro lásku světa, nejsme u moře! Máme pstruha na másle.“
„Výtečně, dám si králov pikant za tři kradmy. Co to vůbec je?“
„Rýžová kořeněná směs s krkovicí, hovězím a pečenými artyčoky na víně a medu.“
„To zní jako klenot na talíři. Chci to.“
„Něco k pití?“ zeptala se nervózně číšnice.
„Pro mě víno,“ řekl Kouzliván. „Nějaké archivní, spíš sladší a jemnější.“

„Sedmihřbské pivo,“ přidal se bard.²
Dívka beze slova odkráčela. Na okna začaly dorážet první dešťové kapky, vítr dováděl a lomcoval dveřmi.

„Drzá jako vítr,“ usmál se magietik.
„A hezká jako svět,“ prohodil Velihra.
„Nevidíte, pane, ten vobrovskej nápis?“ zpražil náhle hostinský alchymistu na druhé straně místnosti. „*Konzumace vlastních potravin se trestá!*“ Tak si sbalte ty své lektvary a běžte laskavě na pokoj!“

Dva žoldáci v kostkovaných tabardech popadli provinilce a odvěkli jej do patra. Jeho sténání brzy utichlo v sílcím veselí.

„Myslím, že si na jídlo hezky počkáme, tak pojďme k baru, vyptat se na pár věcí,“ navrhl Kouzliván a knihu na stole schoval v kapse červeného pláště.

Prošli labyrintem židlí, stolů, těl a rozlitého pití až k barpultu. Zaválitý hostinský zde právě korbely piva chladil svůj vztek.

² Velihra si našťěstí odpustil lacinou říkačku: „*V kruhu kupec, lupič, zrzka – pijem piva Sedmihřbska*“.

„Upocenej Virgil k vašim službám. Nějaký speciální přání pro pány?“ zeptal se. Z promáčených vousů mu kapal na zem jeho poslední doušek.

„Otázka nebo dvě. Přijde na to, jestli jste v diskuzní náladě,“ vykouznil líbivým tónem Kouzliván.

„Hehe. No i když se každěj tváří jako intelektuál, žádný honosný fórum tady nevedem. Hosti vysypou drahokamy, spláchnou bol a skryjou se před tmou. Nikdo se nestará, kdo je ten hrbatej kluk s bílou kočkou nebo fanatickej technik támhle v rohu. Nikoho nezajímá, čím náš kuchař koření jídlo, který sem každodenně přiláká půlku světa. Proč mi tu holky kmitaj jak posedlý, i když pracujou jenom za stravu. V kolik ráno odjízdí karavana pro suroviny do vodlehlyho města a v kolik se ta druhá ráno vrací...“

„A kdo je onen cizinec s bílou maskou a jeho kočovný společník?“ přednesl Velihra.

„Mystickej tandem. Tak vo co de?“ zeptal se krčmář.

Děšť sílil. Mrholení přešlo v liják. Těžko říct, zda se setmělo kvůli tomu, že slunce už úplně zmizelo, nebo protože oblohu pokryly nasáklé bouřkové mraky. Venku začala noc. Žoldáci přitloukli prkna ke dveřím a zůstali stát uvnitř před vchodem. Legie kapek bubnovaly na střechu hostince úplně mimo rytmus. Znělo to jako epitař.

„Jak se vám líbila dnešní hra?“ zaculil se minstrel.

„Tys tam hrál toho slouhu, co?“ ušklíbl se Virgil a namočil svůj tlustý prst do piva. „Jak se mi líbila? Myslíš, jak moc málo se mi líbila? No hodně málo.“

„Jak to myslíte, jste nějakej divadelní kritik?“ zrudl Velihra.

„Víš, jakej je vo naše herecký prkna velkej zájem? Denně mi chodí přes sto žádostí. Většina kočovnejch společností chce u mě hrát jenom pro prestiž. Vostatně jako vaše. Tak se přehrabuju

v ubřečených dopisech a vybírám pro svoje hosty něco exkluzivního. A v jednom kuse šlapám vedle.“

„Kde jsme šlápli vedle my?“

„Nemělo to duši, žádněj přesah, žádnou vosobnost. Asi to bylo vobčas vtipný, ale nedokázali jste zaujmout. A ten název? *Tři noci v sudu*? Jak z muzea kuriozit. Mistrov mě zklamal.“

„Vy se znáte?“

„No dřívávejc u mě hrával celkem pravidelně, pár slov sme spolu prohodili. Uváděl tu dvě hry, *Šeroslepost lady z Černobřehu* a *Svícen a mrtvola*, kvalitní kusy. Ale pak se vypařil. Zmizel u hranic Mlhorohu a vrátil se jako pomatenej vizionář. Zaváděl novoty. Herci z ulice, divadlo v korunách stromů... chlape, vždyť vás donutil hrát v sudu! Ten člověk není normální!“

„Pro mě je génius.“

Z kuchyně vyšla číšnice s ohořelým rukávem a zamířila k baru.

„Přestaňte mi laskavě dělat bordel ve stolech!“ vřeštěla. „Vy jste seděli jinde, vaše vykulený obličej se pamatuju. Už se nikam nestěhujte. A jestli se ten váš pikant a roláda někde ztratí a já vám místo toho oběma přinesu krysí výpečky, bude to vaše chyba!“

„Co si to dovoluješ, Naty?“ vyprskl krčmář. „Přines laskavě talíře a příbory sem, navečerej se na baru.“

„A nechťej to jídlo rovnou do postele?“ soptila Naty. „A taky bych jim mohla umejt hlavu a zatancovat, ne?“

„Buď zticha a uklidni se!“

„Možná by chtěli i masáž.“

„Zatraceně, říkám ti, aby ses uklidnila! Klidně ti napařim noční dvakrát po sobě, mně je to volný!“

Dvojice přátel jen zmateně těkala hlavou.

„Jsem na nohou skoro den a půl. Ať třeba chcípnu, že jo!“ zaržvala Naty a odběhla. „Ať třeba chcípnu!“ zaznělo z kuchyně.

Žádný z dalších hostů slovní šarvátku nezaznamenal. Alkohol už všem otupil sluch a pletl *jakyzy*. Mínstrelové se sice od vesnic-kých odrhovaček posunuli k plouživým baladám, hosté ale zmír-nění tempa odmítali akceptovat. Kupec Kastor tančil tak zběsile, že strhal ze zdi vystavené vlčí kožešiny.

Obsluha hostince pravidelně přikládala do ohně a podle časo-vého rozpisu měnila svíčky v zadních místnostech a na pokojích. Přes všechnu snahu ale někteří hosté v rozích narvaného hostince pociťovali občasně návaly zimy a trápil je tělesný třes.

Jako každý den po západu slunce se totiž rozehrál věčný sou-boj o život mezi temnoplachými a světloplachými lidmi. Mezi půlkou obyvatel Šerostraní, která nenávidí tmou a ve tmě umírá, a mezi tou druhou, která nesnáší světlo a podléhá smrti při kon-taktu se září slunce, pochodně nebo obyčejné svíčky.

Svět přitom vždycky takhle rozdělený nebyl. Dříve prokletí světloplachosti ani temnoplachosti lidí v Šerostraní nesužovala. Divné věci se začaly dít v den, kdy nebe zakalil jedovatý popel. Padal po celé zemi a na mnoha místech vytvářel tlustou vrstvu, která dusila vše živé. Všichni si šeptali, že na dalekém východě nejspíš bouchla sopka. Nebo že se nějakému magietikovi vymkly pokusy z ruky. Mohlo to být tak pět šest let dozadu.

Na dlouhé dohady ale tehdy nebyl čas. Ještě tu noc se někteří lidé začali budit s červenými fleky na těle, ti ostatní museli další ráno prchat před chapadly slunečních paprsků. Šerostraní mělo najednou dva nové nepřátele. Světlo a tmou.

IV

„Moc se za Naty vmlouvám. Nějaký další votázky?“ zeptal se Virgil, když už trochu zbledl, a začal leštit barový pult.

„Rád bych se dostal k tomu, co nás zajímá nejvíc. Máte zprávy z východní hranice?“ vyzvídal Kouzliván.

Hospodský se rozhlédl po místnosti a naklonil se k magietikovi. „Koukám, že se to šíří rychleji než chřipka mojí starý.“

„Mnohem rychleji,“ zasmál se Kouzliván. „Doufal jsem, že člověk jako vy bude mít informované kontakty. Slyšel jsem o naprostém chaosu.“

„Zatím sem moc nemoh zjišťovat podrobnosti,“ řekl Virgil polohlasem. „No tak dobře. Aliance se podle voběžníku, kterej mi doručila zásobující karavana, rozpadla ráno, tím se rozpustila i hraniční garda. Já tvrdnu celej den tady a s žádným člověkem, kterej by putoval vod hranice k nám na Křížovatku, jsem nemluvil. Můžu vám ale garantovat, že pár lidí tady už ví, že se přes marky dá volně projít. Stačí rychlý koně a můžou bejt všichni do dvou dnů mimo Vlajkořadu. Lepší bude co nejdýl držet hubu. Až se to dozví úplně všichni, tak vypukne šílenství. Šílenství, chaos a peklo. Půjdou ven nejen lidi z Vlajkořady, ale i Smaragdonu, Mlhorohu, z podzemí, z kuchyně, zpropadeně, kdo ví vodkud! Všichni. A kdo ví, co se za hranicema skrejvá? Vždyť nikdo z nás za celej život nevystrčil nos z tohotohle prokletýho království. Země bude v pohybu. Už teď se formujou skupiny lapků, žoldáků a hloupoučkejch dobrodruhů. Armády z každýho království se k nim bezesporu brzo přidaj. Půjdou jich statisíce. Sami, v houfech, v davech. Půlka z nich bude cestovat ve dne, druhá půlka v noci. A vy moc dobře víte kam.“

„Do Akvabanky.“³

„A najdou tam jen krev a smrt, to říkám já. Krást je zločin, ale hamižnost, to už je vopradovej hřích.“

„Nemyslím si, že žebrák, kterej si tam půjde uloupnout kousek rubínu zrovna překypuje hamižností,“ řekl Velihra. Asi až příliš nedbale.

„Kousek rubínu, kupa diamantů nebo tajemství, který maj zůstat pod drnem. Přeju jim, ať tam najdou jenom prázdný truhly.“

Závěsy do kuchyně se znovu zavlnily. Naty nesla na tácech objednávky k baru. Z pravého ohořelého rukávu jí ještě stoupal proužek dýmu.

„Králuv pikant a pivo pro pána, kterýho všichni tady považou za maškara, a srnčí roláda a víno pro muže s bílým obličejem, u kterýho se nemůžu rozhodnout, jestli mi přijde děsivej, nebo směšnej,“ procedila číšnice s houpavým sarkasmem v hlase.

„Gratuluju, vysloužila sis dnešní noční směnu,“ řekl hostinský vítězoslavně. „Můžeš si promyslet, jestli ti to přijde děsivý, nebo směšný. Času budeš mít dost. Sypej na sedmičku, chtěj platit.“

Vínová slečna polkla novou sadu nadávek a odešla.

„Kaju se a vmlouvám,“ pronesl Virgil. „Ke konci měsíce ji vyrazím. Když vona je strašně pracovitá, jen kdyby neměla tak prořízlou hubu. Jestli je to všechno, pánové, budu se muset vrátit k práci.“

„Ale jistě, rovnou zaplatíme, rádi bychom si vzali jídla na pokoj,“ sdělil Kouzliván.

³ Akvabanka byla malým mýtickým ostrovem, který se měl nacházet v severovýchodním cípu Šerostraní a ukrývat dechberoucí poklady. Dříve bylo místo spojované spíše s pohádkami a pověstmi, v posledních letech se ale začalo věřit, že Akvabanka opravdu existuje. Proto když se rozpadla Stará aliance a rozdrořily se hranice států, vypravily se k místu celé zástupy dobrodruhů, které hnala vidina nezměrného bohatství.

„Beze všeho. Takže to máme... tři kradmy a hrd od vás, jestli můžu vobtěžovat, a rovný dva estáty za roládu a víno Chala,“ sečetl hostinský.⁴

Dvojice zaplatila a zamířila po schodech na pokoj. Za okny taverny mezitím vzdychala bouře, jejíž silné hromy dávaly najevo, že živel rádí blízko. Dešťová hradba bičovala okolní lesy a z přepitých strání stékala voda do prohlubní a roklí. Inkoustové mraky zakryly měsíc, a potvrdily tak dominanci tmy – noc přešla do další fáze.

⁴ Měnový systém v Šerostraní sestával celkem z devíti různých mincí. Tři byly měděné (žebrán, dřím, hrd), tři stříbrné (estát, kradma, šerodár) a tři zlaté (leskín, vlád, drakam). Jeden drakam měl hodnotu deseti šerodárů, jeden šerodár se pak rovnal deseti hrdům, jedna kradma znamenala deset dřímů a tak dále.

*„Anomálie vrozeného založení dopadá na méně než dvě procenta populace. Z takto poznamenaných dětí vyrůstají magiétici, harmonici nebo technici, kteří ve svých oborech dalece převyšují všechny ostatní. Na rozdíl od prokletí světloplachosti nebo temno-
noplachosti, které ovlivňuje úplně každého člověka.“*

– z učebnice pro venkovskou jednotřídku ve Vlkovišti

Kapitola druhá

Výdech bez potlesku

I

„Já nevím, ty by ses fakt moh oženit jenom s holkou bez uší,“
chechtal se na chodbě Velihra a balancoval s jídelním podnosem,
když bral loktem za kliku pokoje.

Ve druhém patře bylo dvanáct světnic, v celém hostinci U Kří-
žovatky pak zhruba čtyřicet.

„Nemůžu za to, že se bez hluku nevyspím,“ bránil se Kouzli-
ván. „Stimuluje mě to.“

„Ale můžeš, kdybys tenkrát po hodině symboliky nevypil ten
prošlej dryák, možná bys byl normální člověk. Teda skoro.“

„Přešlapy mládí. Tak hezký večer, musím ještě chvíli inhalovat, abych nám zajistil světlo po celou noc.“

„Do svítání svíčky vydržej. Víš, že to nemusíš dělat.“

„Chci.“

„Dobře, děkuju. No, já rychle dožvejkám předraženej pikant a půjdu spát, bolí mě hlava,“ zaúpěl bard a na důkaz utopení si přitlačil pěst na čelo.

„Roli hypochondra se ještě musíš naučit,“ usmál se magietik.

„No jo, to už jsme my, dvě chodící poruchy.“

„Hlavně nezapomeň, že brzy vstáváme. Ne že tě přistihnu, jak se plížíš za Naty.“

„To nemůžu vyloučit,“ zaculil se bard a zavřel dveře.

Neodbytný liják vytrvale klepal na dvě čtvercová okna v místnosti. Nikdo neotvíral. *Ťuk, ťuk, ťuk*. Kouzliván vešel do malého pokoje, zul si boty a odložil hodovní táč na stůl. Poté rozfoukal oheň v krbu a seškrábal ztuhlý vosk ze stolu. Vyndal zpod postele cestovní tlumok, také malý dřevěný sud a z vaku vytáhl složitý mechanismus plný ozubených koleček, pružin, malých ampulí se sírou, lektvarů všech barev a mnohých dalších udělátek. Přirazil ho ke stěně vedle postele a povolil několik závitů. Když zařízení začalo harmonicky cvakat a bublat, viditelně se mu ulevilo. Kouzliván následně přistoupil k procesu *magické inhalace*.⁵

⁵ Magietici získávali energii z inhalace fiálie, což byla sytá růžovořafialová látka, která existovala jak v tekutém, tak v plynném, výjimečně i v pevném skupenství. Vyvolání a trvání magické schopnosti bylo u kouzlicích přímo úměrné délce inhalace. Po chvíli vdechování fiálie byl tedy magietik schopný po stejný časový úsek provádět veškeré nastudované magické úkony. Po procesu inhalace následovala fáze iniciace kouzla – známá jako duševní labyrint. Nejlehčí magické úkony si žádaly pár okamžiků úsilí, nejtěžší kouzla se často řešila déle než den. Magietik zpravidla nejdříve nakreslil na zem čarovný obrazec. Poté zavřel oči a jeho napadená mysl stvořila duševní labyrint. Podobu ani náročnost bludiště kouzlicí předem neznal. Jakmile se do labyrintu dostal, mohl z něj odejít jen po jeho úspěšném vyřešení (nebo v případě, že vypršely účinky inhalace). Po ukončení labyrintu mohl magietik připravit vybrané kouzlo.

Vzal soudek, ve kterém přepravoval *fiálíum*, a trochu z něj od-
lil do velké misky. Místnost naplnila pronikavá a agresivní vůně,
nejvíce podobná výtažku z kardamomu a bolehlavu. Magietik
sud opět pečlivě zapečetil a schoval pod postel. Pak se posadil, při-
sunul židli těsně ke stolu a sklonil hlavu nad nádobu tak, aby byl
od hladiny fiálie vzdálen přibližně dva palce. Přehodil si přes hla-
vu a misku plášť a začal zhluboka dýchat.

Kouzliván po inhalaci zprudka vstal a vyběhl otevřít okno.
Vyklonil hlavu směrem k nebi, aby padající kapky svlažily jeho
rudý a místy popálený obličej. Bílé barvivo mu teklo po tváři,
štípalo ho v očích, chutnalo kysele. Z jeho popraskaných rtů vi-
sely kusy odlouplé tkáně. Po chvíli okno zavřel a zmoklou koši-
li pověsil na krbovou římsu. Z misky na stole stoupal purpurový
dým.

Magietik odsunul stolec s židlí ke zdi, pak vzal dýku, rozhrá-
bl popel a namočenou rukavicí vytáhl ze žáru čadivý úlomek
dřeva. Uhlem nakreslil na podlahu půlkruh, do něj pak vepsal
obrazce připomínající dvě noční hvězdy. Kresba lehce zajiskřila.
Světlo.

II

Zavřel oči. Bolest. Jako by mu mozek sevřely dvě skály. Jeho mysl
se vzpouzela, šlo jen o kouzlo první kategorie. Hranice byla ten-
ká. Tma. Viděl jen tmu, ale nemohl otevřít oči. Začalo mu pískat
v uších. Napadení. Temnota se rozpustila. Mlha.

Rozeznal portál. Vypadal jako obří okno městských chrámů,
jen do něj někdo zapomněl zasadit barevná sklíčka. Vstoupil.
Skoro nic neviděl. Nahmatal stěnu, měkkou látku. Studila. Sunul
se podél ní. Uslyšel ržání, štěkot, ne... vytí, spíš kňourání. *Prásk.*

Úder bičem. Náhle zakopl o něco živého. Svalil se do prachu. Zjistil, že u země je viditelnost mnohem lepší. Vedle něj ležela hyena. Děs. Kouzliván se hbitě odplazil. Rozhlédl se, v rozmazaném výjevu rozeznal červenou postavu, jak pobíhá po kruhové aréně. V oblacích prachu prostor křížoval vychrtlý kuň s neznámou kreaturou v sedle. *Cirkus.*

Dál po šapitó se Kouzliván plazil. Všiml si, že červeno-žlutá stěna stanu byla místy potřhaná, přes cáry zvenku zářila nicota. Těžký vzduch byl prosycen nesourodou škálou aromat. Vůně olejů, muškátových oříšků, cedru, tabáku, pach spálených štetin a mršin (ve více než pokročilém stupni tlení).

Nad lóžemi diváků se ze sametové klenby stanu spouštěli akrobaté na řetězech ve formaci číslo šest – uskupení kondořích křídel. Podrápaní drezéři přiváděli do manéže další a další zvířata. Spíš bestie. Levharta s dvěma ocasy, opici s propálenou vestou, osla bez uší. Z klece za Kouzlivánem se vypotácel rezavý medvěd se zavázanýma očima. Nápor na magietikovu mysl se stupňoval.

Prásk. Principál znovu uhodil bičem. Na scénu se přibelhal rábdoby veselý klaun, který by vyděsil i sériového mordýře. Z popraskané lebky mu rostly trsy dlouhých vlasů. Kouzlivánovi se z šaška udělalo fyzicky zle. Snažil se rychle odplazit po obvodu mlhavé arény do zákulisí. Nikdo ho nevnímal.

V maskérně se líčila hypnotická blondýna. Růž. Akvamarínové barvy. Paruka. Zkouška tanečního tria. Kouzliván už přestával být schopen rozlišovat, na které straně hranic snu, reality a labyrintu se právě nachází. Soukal se dál.

Na konci cvičiště náhle spatřil okno. Oddych. Usmál se, bylo to stejné okno, jaké měl v pokoji U Křížovatky. Jen za tímhle nezuřil liják, ale svítil den. Plazil se za ním. Jak se blížil, opar se zvedal. Vstal. Náhle se vrátilo pískání v uších. Bolest. Setmělo se. Popadl okenní rám a trhl s ním ven. *Záblesk. Světlo.*